

мията на изкуствата, дѣто почна да работи. Сѣ около това врѣме младиятъ даровитъ момъкъ почналъ да пише стихове, които го и издигнали като великъ поетъ на Малорусия. Но колкото работливъ, толкова и скроменъ билъ той. Пѣснитѣ му за дълго още, може би, сж щѣли да останатъ неизвѣстни, ако не билъ полтавския чифликчия Матросъ, който, като билъ на гости у него, случайно съгледлаъ едно изписано листче на пода, вдигналъ го и видѣлъ, че това било стихотворение.

— Какво е това?

— Ахъ, нищо: когато ми стане тежко, подраствамъ си тѣй . . .

— И много ли такива пѣсни имате?

— Доста много.

— Дѣ сж тѣ?

— Хмъ, подъ кревата, въ кутия . . .

Матросъ зачудено поискалъ да ги види.

— Ехъ, ами тѣ не сж за прѣдъ хората! — махва ржка Тарасъ.

— Да видимъ, да видимъ! — казва приятельтъ му и, като ги прѣглежда съ писателя Гребенка, дълго молили Тараса да се съгласи да ги издадатъ.

— Та това сж чудни пѣсни! — казвали му тѣ. — Малорусия до тия дни не е чувала своитѣ пѣсни на скърби и радости, не виждала своитѣ тучни ниви и степи . . .

Шевченко най-сетнѣ се съгласилъ и пѣснитѣ му излѣзли подъ името: **Кобзарь**.

Кобзарь скоро подига главитѣ, всички искали да видятъ, кой е тѣхния пѣвецъ.

— Когато почнахме да ги четемъ съ жена ми, му пише стариятъ писателъ Основяненко — вдигнаха се космитѣ на главата ни, въ очитѣ зазеленѣ,